

Колись ми тут любов'ю пломеніли  
І шепотіли: лиш не розлюби!  
Гаїв поважних стомлені дуби  
Про щось тоді таємне шепотіли.

І зорі плакали. А ми щосили  
Геть відганяли привиди журби.  
І навіть вечір, мов рядно, рябий  
Мовчав, коли ми пристрасті гасили.

Тепер я знову тут. І під зорею  
Блукаю мовчки теплом душею  
У лабіринтах неземних чертог.

І йду до тебе тихою ходою,  
Моя любове, й серце супокою  
Не знатиме у подихах тривоги.